CĂLĂTORIILE FANTASTICE ALE LUI

BILL GAZON

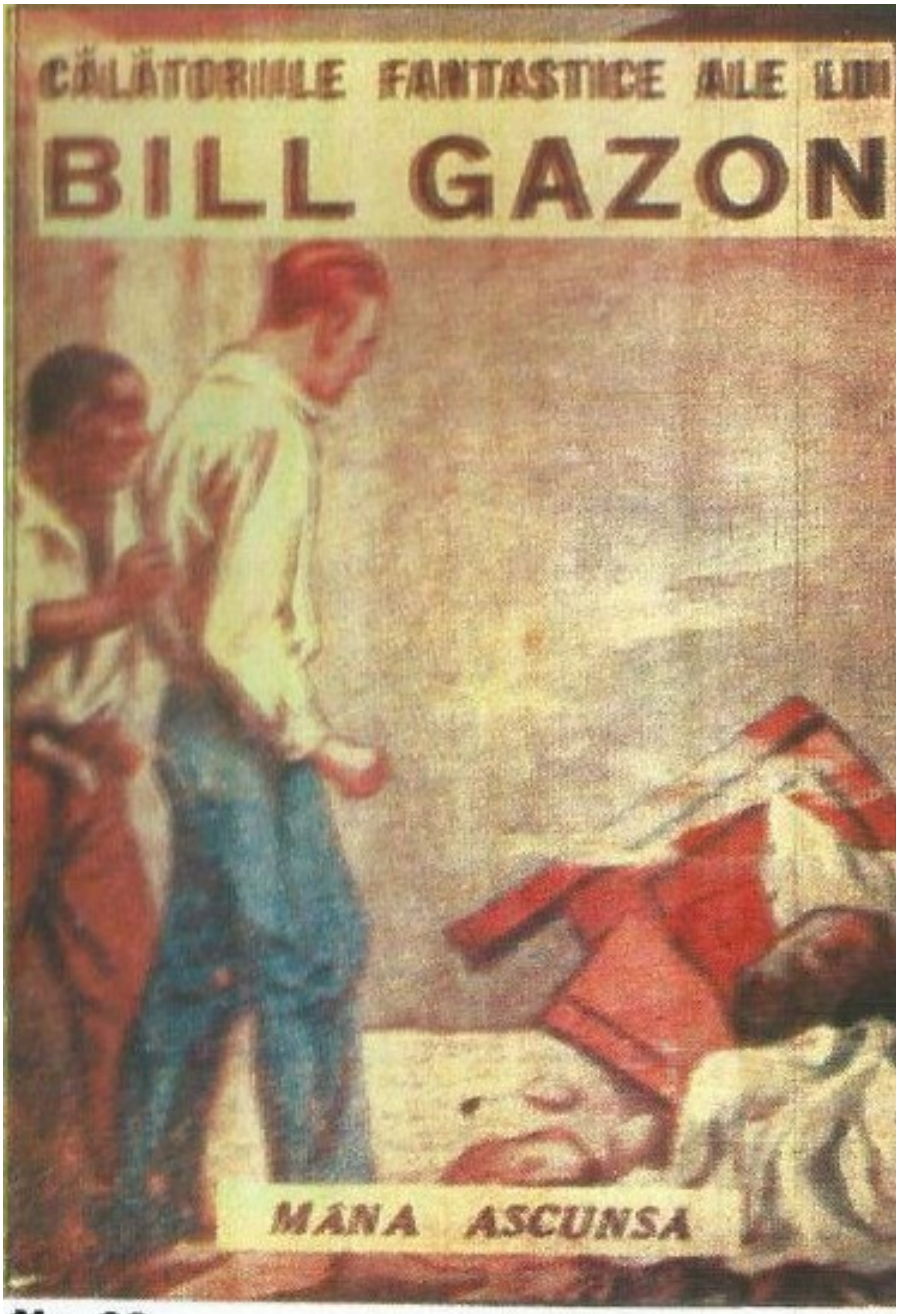

No. 39

CĂLĂTORIILE FANTASTICE ALE LUI BILL GAZON

MÂNA ASCUNSĂ

Nr. 39

Războiul mondial, pe urma căruia sângerează încă astăzi neamurile, a distrus temelia a mii de familii, susţinătorii lor căzând pe câmpul de luptă, iar unii membri risipindu-se la toate vânturile.

Tânărul Bill Gazon şi-a pierdut şi el părintele şi bruma de avere ce o agonisise acesta. Rămas astfel singurul susţinător al familiei, se străduie să-şi clădească o existenţă nouă. În pieptu-i însă colcăie dorul de călătorii, de întreprinderi mari, de a se avânta prin ţări străine. Pe de altă parte, mamă-sa jeleşte pe fiica ei Thea, sora lui Bill Gazon, care, când nici nu împlinise bine zece ani, a fost trimisă, cu puţin înainte de izbucnirea războiului, la o familie prietenă din Moscova, spre a-şi petrece acolo vacanţa. De atunci însă, nu se mai ştie nimic de dânsa.

Lacrimile mamei sale sădesc în inima lui Bill Gazon hotărârea de a căuta pe sora-i dispărută şi, în cele din urmă, reuşi chiar s-o convingă să-l lase să plece. Trebui însă să-i făgăduiască solemn că nu se va abate niciodată de pe calea cinstei. Şi, astfel, sprijinindu-se numai pe propriile-i puteri, porni ocolul în jurul lumii. Destinul şi datoria ce şi-o luase de a găsi pe sora sa îl purtară prin ţări străine, unde avu de înfruntat nenumărate pericole. În acelaşi timp însă, cunoscu diferite categorii de oameni şi neamuri, din proprie experienţă, mult mai bine decât din cititul atâtor cărţi de călătorie.

Cititorii noştri îl vor aprecia, prinzând imediat simpatie de dânsul şi parcurgând, în tovărăşia lui, cele mai variate primejdii, prin mijlocul ţărilor şi locuitorilor de pe toate continentele.

E fapt constatat că numai acela care e nevoit să răzbată prin înseşi forţele lui pătrunde rostul şi sufletul noroadelor, iar nu călătorul care e înarmat cu bani. Acesta nu va vedea decât partea superficială, pe când celălalt va cunoaşte miezul. Şi Bill Gazon, pornind aproape fără nici o lescaie, ci bizuindu-se numai pe munca lui, va trăi evenimente şi va trece prin emoţii, adeseori de un tragic zguduitor, ce nu sunt date omului bogat să le guste.

Să-l însoţim!

Mâna ascunsă

Capitolul 1

Moartea suspectă

Pe o trecătoare, plină de cotituri ce duce de la Albufeira către coasta de Sud a Portugalia, peste munţi Algarva, un automobil de fabricaţie veche se silea, cu zgomot mult, să urce pantele. La volan şedea un Portughez destul de murdar, dar cu acel aer marţial ce se cuvine unui proprietar de maşină de pe meleagurile acestea.

Interesul cel mare însă îl trezeau cei doi pasageri. Erau străini: o vedeai de la primă ochire. Unul era tânăr, cu pielea albă şi ochi de un albastru închis, care cătau, neliniştiţi, înainte ca şi cum ardeau de nerăbdare să zărească odată ţinta doriţii. Lângă el şedea un Negru, care-i vorbea adesea foarte surescitat, dar trebuind să se mulţumească cu răspunsuri scurte.

Nu departe de locul unde şoseaua a trecut de înălţimea trecătoarei şi coboară, în nenumărate şerpuituri, către şesul provinciei Alenteio, atârnă, printre stânci, un sătuleţ sărăcăcios. Cu atât mai mult surprinde hanul ce se înalţă foarte aproape de şosea, care nu e tocmai mare, dar în schimb face o impresie de soliditate şi-şi merită pe bună dreptate designarea de hotel.

Nu apăru bine de după o cotitură şi tânărul pasager bătu uşor pe umăr pe conducătorul automobilului, strigându-i:

— Stop!

Cobori apoi cu însoţitoru-i negru şi, scoţând din port-vizit câteva bancnote mărunte, le oferi conducătorului, zicându-i într-o portugheză cam de baltă:

— Cum ne-am înţeles dar, te înapoiezi la ultima staţiune poştală şi aştepţi veşti de la mine cel puţin două zile. Dacă, în intervalul ăsta, nu primeşti din parte-mi nimic, te poţi întoarce acasă. Mi-ar face mare plăcere dacă ţi-ai pune lacăt la gură.

Şoferul dete mut din cap. Pe tot drumul, avusese destul răgaz să reflecteze asupra acestei ciudate convenţii şi, deşi-l chinuia straşnic curiozitatea nu îndrăznea să-şi iscodească pasagerii.

Bill Gazon, căci nimeni altul nu era tânărul alb, se uită un timp după maşină, apoi îi zise Negrului:

— La drum, Sam! Trebuie să mergem pe jos distanţa asta! Dar nu e departe.

— Dar de ce măsura asta? – voi Sam şă ştie.

— De ce? Ehe, n-aş fi crezut niciodată ca bunul meu prieten negru să fie aşa de curios. Să te lămuresc însă: lupta devine tot mai periculoasă şi nu trebuie să neglijăm nici o prudenţă.

Îşi luară de jos valizele şi o pornim voiniceşte. Ajunseră curând în sat, la hotelul „Algarva”. Cum intrară în micul hol, proprietarul le şi ieşi înainte, cu acel zâmbet specific hotelierilor şi, înclinându-se, îi întrebă, în englezeşte:

— Cu ce vă pot servi?

— Am dori două camere, ca să ne odihnim.

— Aţi venit pe jos? – se miră hotelierul, uitându-se la încălţămintea lor prăfuită.

— Da, adică o parte numai. La vreo trei ceasuri de aici, automobilul nostru a avut o pană, aşa că, de voie de nevoie, a trebuit s-o luăm pe jos şi, de aceea şi voim să poposim aici. Spune-mi, te rog n-au tras la dumneata nişte Japonezi?

Hotelierul păru uimit de întrebare, dar apoi făcu un gest negativ.

— Regret că nu am avut onoarea de a găzdui clienţi japonezi şi nici prin împrejurimi n-au fost văzuţi asemenea domni. Altfel, aş şti-o eu siguranţă.

Bill Gazon îl privi cu coada ochiului, apoi zise lui Sam:

— De! Mă legănasem în nădejdea să-ntâlnesc aici pe aceşti prieteni ai mei. Or fi apucat-o prin altă parte.

Şi, adresându-se iar hotelierului:

— Dar călători americani sunt aici?

— Regret, domnule, oricât aş dori-o, pentru onoarea hotelului

meu.

Bill Gazon renunţă la alte întrebări şi se înscrise în buletin. Hotelierul nu pregetă să arate personal noilor pasageri camerele. Pe lângă scară, tânărul îşi pierdu batista, iar până hotelierul să se repeadă, îndatoritor, să i-o dea, el o şi ridicase şi o băgase în buznar.

Încăperile destinate celor doi prieteni erau la etajul întâii şi se compuneau din două camere de culcare, despărţite între ele printr-un salonaş. Toate trei aveau uşi de comunicaţie.

După câteva cuvinte uzuale de politeţă, hotelierul îi lăsă singuri.

— Nu pricep nimic din ce am auzit! – se boci Negrul.

— Eu dimpotrivă – şopti Bill Gazon. Hotelierul umblă cu minciuni. Japonezii sunt, sau au fost cel puţin, aici, până mai deunăzi. Ia te uită numai ce-am găsit eu când m-am prefăcut că mi-am pierdut batista! E un gologan american, de cinci cenţi, pe care l-am văzut de cum am intrat. Nu poate fi decât al duşmanilor noştri. Prima dovadă: e din cea mai nouă emisiune; a doua: holul hotelului a fost azi dimineaţă măturat şi moneda nu s-o fi aflat încă atunci acolo. Aşa dar, cine o va fi pierdut dacă nu cei pe care îi căutăm?

— Acu’ mă dumiresc eu de ce ai întrebat de Americani.

— Nu vorbi aşa tare, căci suntem spionaţi. Negreşit, poţi însă vorbi cât de tare despre vreme sau accidentul automobilului.

Se despărţiră, fiecare ocupându-şi camera.

Pe când se dezbrăcă şi spăla, Bill Gazon cugetă asupra celor petrecute. Pierduse orice urmă a Japonezilor care răpiseră pe sora sa. Apoi însă, o întâmplare norocoasă îi venise într-ajutor şi reuşise să dea iar de ei. Trebuiau să se afle încă în cuibul acesta din munţi sau, nu de mult, să se fi pitit pe aiurea. Convinseseră pe hotelier să nu-i trădeze. Bill Gazon o ştia precis aceasta, căci acesta tresărise, la întrebarea ce-i pusese. După toate celea, venea ca dovada şi gologanul găsit, pe care-l vor fi având duşmanii săi, încă din America.

Constatarea aceasta însă nu constituia încă un succes, căci tot aşa de bine ştiau şi duşmanii că se ţinea după ei. Trebuia să recurgă la o stratagemă ca să-i inducă în eroare. Era perfect că Sam ridicase port-vizitul pe care ei îl pierduseră în ultima luptă, căci banii din el le ajungeau pentru o bună bucată de vreme.

Când Bill Gazon intră în salonaş, prietenul său negru îl şi aştepta. Vorbiră însă despre chestiuni banale, de frică să nu fie spionaţi.

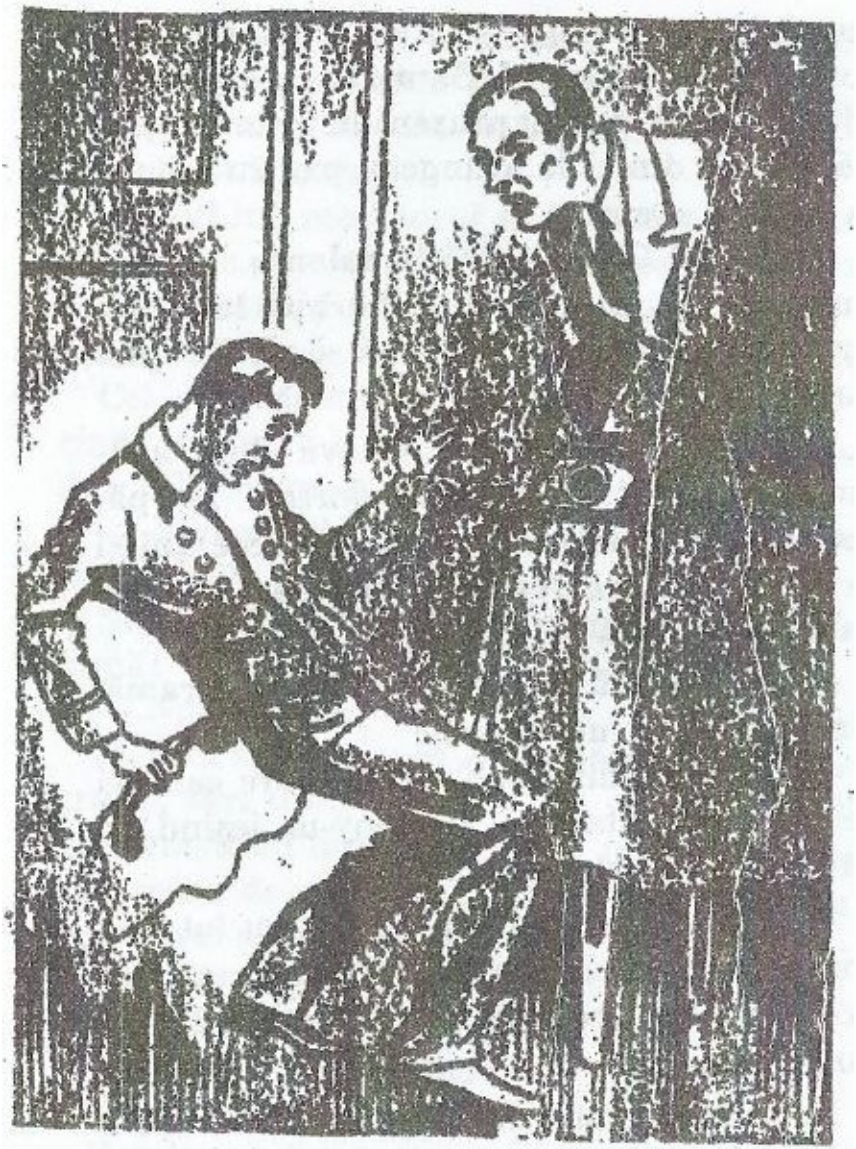

În acelaşi moment lunecă, se prăbuşi, în convulsiuni, la pământ, târând aparatul după el. (Vezi p. 15).

Tânărul sună şi, peste câteva clipe, apăru un boy, întrebându-l ce doreşte. Nu părea să aibă mai mult ca paisprezece ani şi se simţea foarte fericit în livreaua-i încărcată de fireturi.

— Aş vrea să dau telefonic o telegramă. Unde este aici un

aparat?

— Îl aduc numaidecât. În fiecare cameră se află un contact – zise boy-ul, ieşind, ca să aducă obiectul dorit.

— Hotelul acesta pare prevăzut cu tot confortul modern. Aş vrea însă să ştiu cum iese hotelierul la socoteală cu cheltuielile. În izolarea asta.

Negrul fu scutit de răspuns, căci tocmai reintră boy-ul cu aparatul, stabilind contactul. Era gata să se retragă şi-şi deschise uşa, când Bill Gazon îl chemă înapoi

— Pune-mă imediat în legături cu oficiul poştal! – îi ceru.

Boy-ul luă receptorul şi, fiindcă oficiul nu da semne de existenţă, apăsă pe furcă. În acelaşi moment însă, se prăbuşi, în convulsiuni, la pământ, târând aparatul după el.

Cei doi prieteni săriră de pe scaune, speriaţi, privindu-l, muţi. Sam voi să-l ridice, dar Bill Gazon îl reţinu.

— Stai să chemăm întâi pe hotelier – zise.

Şi Sam voi să sune. Prietenul său însă continuă:

— Nu-i nevoie.

Şi, fără să ţie seamă de înmărmurirea Negrului, sări dintr-odată la uşă, o deschise şi se pomeni cu hotelierul, care tocmai, ridica un creion de pe culoar. Cum văzu subit pe pasagerul său, se fâstâci, făcând feţe-feţe. Acesta însă se prefăcu că n-a văzut nimic şi-l chemă înăuntru.

— Poftim repede încoace! S-a întâmplat o nenorocire.

Hotelierul intră încet, închizând, de surescitare, ochii. Apoi, se aplecă asupra micului său serv şi ascultă bătăile inimii sale, ca şi cum ar fi voit să se convingă că a murit cu adevărat, se-ntoarse şi zise, cu glas nesigur:

— Vai, bietu’ Giovanno! Iacătă-l că l-a prăpădit boala lui de inimă.

— Am impresia că prea s-a prăbuşit repede.

— De, domnule… boală de inimă! Boală de inimă l

Şi hotelierul ridică pe boy-ul mort, luând, totodată şi aparatul. În uşă, se-ntoarse încăodată, zicând lui Bill Gazon:

— Veţi fi atât de bun şi vă serviţi, acum, de aparatul din hol, căci acesta s-a stricat.

Bill aşteptă un timp şi zise, apoi, Negrului:

— Ciudată moarte! Tu de ce părere eşti?

— Boală de inimă… boală de inimă! – imită Sam pe hotelier.

— Da, dar mă cam pune pe gânduri.

Şi Bill Gazon cobori în hol, unde hotelierul, care-şi recăpătase repede cumpătul, îl conduse la aparat. Dete telefonic o

telegramă, prin care comandă două camere la un hotel din Lisabona, Deşi hotelierul părea adâncit în registrele sale, tânărul îl simţi că ascultă cu atenţie toate cuvintele ce le dicta în aparat. O făcea din obişnuită curiozitate, sau…?

După ce termină convorbirea, veni la el hotelierul să-şi exprime regretul că nenorocirea s-a întâmplat tocmai în camera unui pasager şi-şi cerea scuze.

— Eh, să sperăm că nu se vor mai întâmpla asemenea accidente! – răspunse Bill Gazon rece.

— Vă asigur că pasagerii mei sunt întotdeauna pe deplin satisfăcuţi.

Pe seară, Bill Gazon merse cu Sam în restaurant şi constată că, afară de dânşii, nu mai era nici un alt client. Singur hotelierul le ţinu companie. Şi tânărul îşi puse din nou întrebarea: „Cum iese la socoteala omul cu aranjamentul său modem în regiunea aceasta?” Îi mai veni şi o a doua întrebare: „Ce-l ţinea pe omul acesta în cuibul ăsta izolat?”

Când se reîntoarseră în apartamentul lor, cei doi prieteni îşi urară „noapte bună” şi se despărţiră. Bill Gazon însă îşi rechemă prietenul:

— Iacă ceva, Sam! Te rog, să cu mai schimbi bani, când n-ai nevoie. Adineaori, dând hotelierului să-mi schimbe o bancnota de o sută de milreis, îmi dete hârtii cu totul noi şi care mi s-au părut prea proaspete. Chiar să fi venit aici direct de la Banca Naţională, încă ar fi trebuit să fie uscate.

— Cum adică: să ne umple ticălosul cu bani falşi?

— Aista n-o pot dovedi, căci cunosc prea puţin rostul finanţelor portugheze. Şi, acum, noapte bună!

Bill Gazon însă cu, neputinţă să adoarmă. Convingându-se că-i de prisos să lupte împotriva insomniei, se sculă şi intră încet în salon, unde se trânti pe un scaun, fumând şi încercând să se lămurească asupra întâmplărilor din ultimele ceasuri.

Că hotelierul îl minţise cu privire la, Japonezi, era evident. Întrebarea era acum dacă ei îl plătiseră şi pentru servicii viitoare sau nu? Împrejurările păreau să răspundă afirmativ la întrebarea aceasta. Boală de inimă? Modul cum se prăbuşise băiatul nu îndrituia părerea aceasta, ci avea mai de grabă aerul că a fost electrocutat.

Cercă, cu ochii închişi, să-şi amintească fiece amănunt. Boy-ul luase receptorul de pe furcă şi, apoi, apăsase pe aceasta. În momentul acela, căzu trăsnit. Din păcate, Bill Gazon nu observase chipul băiatului. Foarte rău!

Hotelierul ascultase la uşă şi se speriase straşnic când fusese surprins. Aşa se-ntâmplă cu orice spion prins cu mâţa-n sac, după aceea, cum intrase în cameră, lovise atât de tare, cu piciorul, aparatul, încât contactul se dislocase, iar apoi, când transportase jos cadavru boy-ului, luase cu el şi aparatul, de sigur ca pasagerii să nu-l examineze mai de aproape.

Nu încăpea nici o îndoială că băiatul fusese omorât de un curent electric. Probabil că aparatul avea un mecanism special.

Fără îndoială că hotelierul nu dorise moartea boy-ului. Era la mijloc o greşeală Din cauza deschiderii şi închiderii uşii de către băiat, hotelierul presupusese că acesta a ieşit din cameră şi Bill Gazon se va servi de aparat. Patronul, care era şi falsificator de bani, fusese cumpărat de Japonezi, ca să…

Nu era greu de ghicit.

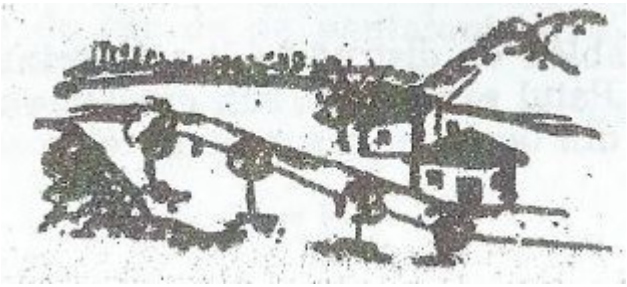

Capitolul 2
Răsplata hotelierului

Să fi fost miezul nopţii când Bill Gazon fu trezit din gânduri de un trosnet în camera sa de culcare. S[ri speriat în sus. Ce să fie?

Până să deschidă uşa odăii sale, Negrul înarmat cu un revolver, dete buzna în salon şi respiră zgomotos, văzând pe prietenul său teafăr.

— Ce s-a întâmplat?

— Tocmai asta vreau să constat şi eu – zise Bill Gazon, împingând uşa şi aprinzând lumina.

Un tablou de distrugere li se prezentă ochilor. Patul se rupsese, sub greutatea unei bucăţi de tavan ce căzuse peste el.

— Alt accident curios în casa asta! – exclamă Negrul, tremurând. Ar fi putut să te coste viaţa.

— Da, un accident foarte curios, bine calculat, căci, de fapt, eu trebuia acum să dorm. Şi crezi tu că pietroiul ăsta era întotdeauna în tavan sau se va fi aflat în cameră deasupra noastră? Eu nu! Îţi mai aminteşti tu de ameninţarea pe care mi-au introdus-o Japonezi în valiză?

— Lua-i-ar…! În cazul ăsta…

Bill Gazon îşi întrerupse prietenul:

— Sună, te rog, pe hotelier! Sper că n-o să-l aşteptăm prea mult.

Aşa şi fu. Hotelierul apăru curând, îmbrăcat complet, ca şi cum ar fi aşteptat să fie chemat.

— Ia-ascultă, domnule – îl luă ritos Bill Gazon – ce însemnează asta?

— Ce noroc că nu v-aţi culcat încă. Am pus să se renoveze camera de sus şi iată că tavanul s-a prăbuşit, deşi, lucrătorii m-au asigurat că nu exista nici un pericol.

Bill Gazon îl măsură din creştet până-n tălpi şi constată nişte moloz pe pantalonii lui. De ce nu se culcase încă şi unde fusese? Urmele de var de pe pantaloni păreau să dezlege enigma.

— Cât îţi plătesc Japonezii? – întrebă Bill Gazon deodată.

Hotelierul tresări uşor, buzele-i tremurară, dar tot se stăpânea.

— Vă spusei odată că nici un Japonez n-a fost la hotelul meu. Sunt absolut nevinovat de nenorocirea asta.

— Ce caută atunci pietroiul ăsta în cameră?

Şi Bill Gazon îl străpunse cu privirea.

— Nu ştiu – se apără acuzatul.

— Bine! Atunci, să ţi-o spun eu! Nu numai că dumneata ai introdus un fir electric în telefon azi, după-amiază, dar tot dumneata ai fost şi-n camera de deasupra noastră. Urmele de var îţi trădează activitatea.

— Mişelule! – strigă hotelierul, scoţând, în acelaşi timp, un revolver şi descărcându-l.

Glontele însă îşi greşi ţinta, pătrunzând în perete, căci Bill Gazon prevăzuse atacul şi sărise la iuţeală înlături. Apoi însă, trânti pe ticălos la pământ, cu un upperkut ce-i aplică la bărbie, şi, până acela să se poată ridica, Sam se şi azvârlise asupră-i, îi smulse arma şi-l legă fedeleş, cu şnurul de la jaluzea.

După ce examină dacă e bine legat, Bill Gazon luă la o parte pe prietenul său negru:

— Să perchiziţionăm la repezeală hotelul! Mă prind că dăm peste câţiva Japonezi care i-au ajutat nemernicului.

Şi alergară spre camera din etajul al doilea. Nu găsiră însă pe nimeni, dar văzură că nu se făcuse nici o renovare, ci doar scândurile fuseseră scoase, la locul unde era gaura.

Tot fără succes cercetară şi celelalte camere. Pe culoar le ieşiră înainte servitoarele. Le goniră înapoi în odaia lor, pe care o încuiară pe dinafară, ele fiindu-le o piedică în momentul acesta.

Cotrobăiră peste un ceas prin tot hotelul, în căutarea duşmanilor, dar nu găsiră pe nici unul. Când însă reintrară în camera lor, se opriră în uşă, înmărmuriţi.

Ia-l pe hotelier de unde nu e!

— Şi, totuşi, l-am legat aşa de strâns că nu se putea dezlega! – exclamă Negrul, dezolat.

— Nu s-a dezlegat el singur. Am fost destul de imprudenţi lăsându-l fără pază. Pe când noi alergam sus, complicele său a sărit jos, de pe gaură, fără ca să auzim nimic, de gălăgia aia, a muierilor. Nu pot fi însă departe. Să scotocim prin pivniţă!

Şi, urmat de Sam, Bill Gazon alergă jos, coborând în beciuri prin bucătăria. Găsiră chiar în cea dintâi nişte resturi proaspete de mâncare şi scrum de ţigară.

— Uite, Sam, aici a stat. Ascuns, tot timpul, complicele, care nu se poate să fi fost decât unul dintre duşmanii noştri.

Ne mai găsind acolo nimic ce le-ar fi putut fi de folos, intrară într-al doilea beci. Cum aprinse lumina, Bill Gazon scoase o esclamare de surpriză. Erau într-o tipografie, mică; dar utilată cu maşini noi. De acum, înţelese ce ţinea pe hotelier în regiunea

aceasta pustie.

— Uite ce de bani! – chiui Sam, arătând grămezi, de bancnote. Să luăm din ei cu ghiotura.

— Lasă-i acolo! Sunt hârtii false. Ce tâmpenie că descoperim mereu taine ce nu ne privesc!! Hai înainte!

Celelalte beciuri serveau destinaţiei lor fireşti şi prietenii nu găsiră în ele nici o urmă de-a fugarilor. Erau gata să se depărteze, când Bill Gazon descoperi, întâmplător, o uşiţă ce da afară.

N-o văzuse bine, când se izbi de o ladă pusă în faţa ei şi prin ciocnirea aceasta, o împinse puţin de lângă perete.

— Uite Sam, pe-aici au şters-o. De geaba mai căutăm. Să ne grăbim să ieşim şi noi din vizuina asta, ca să ne înapoiem la staţiunea de poştă, unde ne aşteaptă automobilul.

— N-ar fi mai bine să-i spunem să vie aici? – propuse Negrul, căruia nu-i plăcea se umble mult

— Nu se poate, căci ar trebui să vorbim la telefon şi cu siguranţă că va fi interceptată convorbirea noastră, căci ticăloşii nu s-or fi dus prea departe. Suntem dar siliţi să mergem pe jos. Până să vie maşina, noi ne-am depărtat o bună bucată de loc. Am comandat în aparenţă două camere în Lisabona, ceea ce a auzit şi hotelierul. Să-l lăsăm în credinţa că vrem să ne căutăm duşmanii în Capitală. Să ne grăbim, căci nu m-aş mira dacă vizuina asta ar zbura, deodată în aer.

Şi alergară în camerele lor, se-mbrăcară de tot şi-şi împachetară lucrurile. Nu se întâlniră bine în micul salon şi lumina electrică se stinse, fără ca cineva să fi umblat la buton.

— Ce-i asta? – strigă Negrul, furios.

Bill Gazon nu-i răspunse, ci, apucându-şi prietenul, se repezi cu el pe scară, jos. Uşa de la intrare era încuiată şi, în întuneric nici că era de gândit să stai să cauţi cheia. Negrul voi s-o deschidă cu forţa, dar tânărul îl trase într-o cameră, iar de acolo săriră pe fereastră afară.

— E mai practic aşa!

O rupseră apoi, la fugă, dar n-alergară mult şi se produse la hotelul „Algarva” o mică explozie, care distruse mai ales partea unde se aflau camerele ocupate de dânşii.

— Ei, ce zici, Sam, nu eşti de părere ca tot e mai bună goana?

— Să sperăm că a fost ultima încercare a bandei de a ne trimite după bietul boy!

— Ultima. Poate a hotelierului, dar nu şi a Japonezilor.

Şi păşiră înainte, voiniceşte ţinând să ajungă repede în

localitatea unde se-nţeleseseră cu şoferul să-i aştepte. Mergeau sprinteni în aerul proaspăt al dimineţii.

— Ce facem acum, ca să dibuim pe Japonezi şi să scăpăm fetele? – întrerupse Sam tăcerea.

— Nu ştiu nici eu încă, deşi-mi frământ destul mintea. Ei trebuie să fie pe aici prin apropiere, în orice caz, ei trag nădejdea să ne expedieze mai uşor, prin meleagurile astea singuratice, în împărăţia cerurilor. Şi că e aşa, o dovedeşte episodul din hotel. Avem o misiune foarte grea. Trebuie să dispărem de aici şi, totuşi, să fim aici.

— Să-mi arăţi şi mie scamatoria asta! – râse Negrul.

În clipa în care Bill Gazon deschise gura să răspundă, răsună o împuşcătură şi un glonte vâjâi pe lânga el. Întorcând capul, ca să zărească pe ţintaş, un al doilea glonţ îi arunca pălăria din cap. Se trânti, atunci pe burtă. Sam îi urmă pilda. Imediat răsună o a treia descărcătura şi, puţin după aceea, se auzi o înjurătură înăbuşită.

Cei doi prieteni rămaseră, un răstimp nemişcaţi în stradă, aşteptând ceea ce avea să urmeze; apoi, Bill Gazon sări în picioare, dând fuga în direcţia dinspre care venise înjurătura. Găsi ca la o sută de metri în urmă, pe marginea şoselei, o puşcă.

Reţinu pe Negru, examinând cu băgare de seamă solul. Pământul era încă umed de rouă *şi* moale, aşa că trebuiau să se găsească urme. Şi, totuşi, cu toată minuţiozitatea cu care căută, nu găsi absolut nici o amprentă.

Examina arma cu care se trăsese asupra lui. Cum de ajunsese aici? Ce s-o fi făcut, ţintaşul? Numai din punctul acesta trebuie să fi tras, căci şoseaua cotea aici pe după o stâncă. Terenul părea să nu fi fost atins.

— Eu nu găsesc nici o amprentă – zise Sam, care căuta de asemenea – dar cine să fi descărcat puşca? Nu se poate să fi fost om, căci, altfel, ar trebui, să găsim vreo urma de-a lui.

— Spiritele nu se servesc de arme de foc. Ia să mergem un pic înapoi!

La câţiva, paşi, ajunseră într-un loc unde şoseaua trece pe lângă un povârniş repede şi Bill Gazon se opri deodată. Descoperise atârnând printre stânci cadavrul stăpânului hotelului „Algarva” şi arătă prietenului său negru, lugubrele resturi omeneşti.

— Cum dracu’ de a căzut aici mişelul când a tras asupra noastră din partea cealaltă? – se miră Sam.

— Uite ce de bani! — chiul Sam, arătând grămezi de bancnote. Să luăm din ei cu ghiotura! (Vezi pagina 20).

— Aflăm noi imediat.. Hai eu mine, să ne lăsăm cu băgare de seamă jos! Nu-mi vine să cred ca să se fi rostogolit de la sine.

După un coborâş anevoios ajunseră la hoit.

— La naiba! Are pe după gât un laţ de mătase cu care a fost sugrumat, fiindcă nu ne-a nimerit. De aia a înjurat. Şi-a căpătat

răsplata pentru infamiile sale. Deocamdată, n-avem a ne bate capul, de la cine provine laţul. Hai înainte!

— Da, dar cum de-a ajuns aici, când el a tras din cealaltă parte? S-o fi apărat de sigur, ar fi trebuit să găsim urme de luptă – zise Negrul.

Iar după puţină gândire, adaogă:

— Crede-mă pe mine: l-a luat diavolul!

Şi se uită sfios în juru-i, cuprins de acea frică de strigoi, specifică rasei lui.

— En nu cred, Sam, Treaba asta n-o fi săvârşit-o decât duşmanii noştri asiatici. N-am acum însă timp să stau să dezleg enigme. Haide! Zor!

Sam, căruia nu-i plăcea să alerge, prinse deodată vânt la picioare, tot uitându-se fricos înapoi, ca şi cum i-ar fi fost teamă că acu-acu îl înhaţă un drac de beregată.

— N-ai nici o grijă! – îl consolă Bill Gazon. Nu există stafii, ci altceva mai rău decât ei. Totul este isprava Japonezilor.

Capitolul 3
Pachetul cu magneziu

Cei doi prieteni ajunseră mai repede decât ar fi crezut la locul unde şoferul îi aştepta cu hodoroaga lui. Intrară în han şi cerură o odaie.

— Să mâncăm puţin, Sam şi, după aia, să dormim câteva ceasuri! Avem o lungă călătorie de făcut.

Şi, pe când Bill Gazon studia, cu prietenul său, harta, se deschise uşa odăii şi intra... un Japonez. Zâmbi ironic, la spaima lor şi închise uşa încet, fără să se grăbească, oprindu-se însă lângă ea.

— De sigur că nu m-aţi aşteptat? – întrebă el sarcastic.

— O, ba da! – replică Bill Gazon, care nu-şi pierduse prezenţa de spirit. De ce adică să nu te fi aşteptat? Ai locuit doar cu noi în hotelul „Algarva”, deşi, ce-i drept, pitit în pivniţă.

De bună seamă că Japonezul nu se aşteptase. La calmul şi răspunsul acesta. Nu se arăta însă de loc surprins, ci continuă:

— Vasăzică, nu eşti de loc uimit?

— Nu, nici un pic. Căci suntem obişnuiţi cu vizitele dumitale neanunţate. Încolo, dă-mi voie să te felicit pentru chestia cu strigoiul. Eşti foarte dibaci în asemenea înscenări. Atâta însă că întotdeauna se iveşte câte-un clenciu.

Asiaticul se-nclină, zâmbind, după care ridică mâna stângă deasupra capului.

— Dar ştii că trebuie să mori acum? – zise.

— Adică e nevoie neapărat? M-ai ameninţat de atâtea ori că n-am nici timp să număr toate ameninţările – ripostă Bill Gazon batjocoritor.

— Eşti un om foarte curajos, mister Gazon.

— Îţi mulţumesc că recunoşti. Dar n-ai vrea să-mi spui, din ordinul cui vii la mine?

— Ţi-o spusei odată.

— Aha, da! Şi veniţi pentru asta singur-singurel? Nu ţi se pare că prea te crezi? Parcă veneaţi doi de obicei: unul care aducea moartea şi celălalt care o lua în primire.

— Cel care o va lua în primire vei fi dumneata – zise Japonezul, sigur de sine, ţinând încă mâna deasupra capului.

Bill Gazon era să răspundă, când închise, ca orbit, ochii. Urmă un pufăit uşor, după care o licărire vie lumini odaia învăluită în semiîntuneric. Imediat după aceea un revolver se descărcă de două ori

Când sclipise lumina şi Bil Gazon trebuise să-nchidă ochii, ca orbit, se trântise repede la pământ, târând cu el şi pe prietenul său negru. Scăpară, astfel, amândoi de moartea ce li se destinase.

Tânărul deschise apoi ochii, rotindu-i prin cameră. Era plină de un fum gros, dar Japonezul pierise.

— Ce s-a întâmplat? – întrebă Negrul cu glas tremurând de spaimă.

— Nu-i cine ştie ce. O glumă fotografică. Magneziu. Poţi să te scoli fără grijă şi să deschizi fereastra, ca să iasă mirosul. Fuse şi asta un fel de daraveră cu stafii. Eşti acum convins că nu există strigoi. Japonezul s-a servit de magneziu ca să ne orbească şi să tragă în voie. Poate că povesteşte celuilalt că am dat ortul popii. M-ar încânta mult s-o creadă, căci ne-ar fi, după aia, mai uşor să le facem, la o ocazie potrivită, o contra-vizită. Tu ce zici?

— De! Dar dacă lumina ne-a orbit pe noi. Trebuie s-o fi păţit şi el la fel. A tras însă cu precizie şi, de n-am fi căzut la pământ, ne-ar fi ciuruit gloanţele.

— Eşti un gogoman, mă Sam. Păi ştia, dobitocul, că o să sclipească lumina şi, negreşit, va fi închis şi el ochii. Din cauza fumului, nu ne-a văzut şi a tras în direcţia în care ne ştia.

— Dar cum de a aprins magneziul, că doar ţinea mâna sus? – obiectă Negrul.

— De, asta nu ştiu nici eu. În orice caz, o fi făcut el exerciţii cu scamatoria asta, altfel, n-o executa aşa de bine. Dar, acum, deschide odată fereastra, că ne înăbuşim.

Şi, pe când Negrul deschidea fereastra, căznindu-se să alunge cu o batistă fumul, Bill Gazon alergă afară, căutând prin toată casa pe Japonez. Nu-l găsi însă.

În schimb, când se înapoie în odaie, îl aştepta o nouă surpriză. Negrul zăcea lângă fereastră, cu fruntea sângerată, ţinând încă în amândouă mâinile batista cu care voise să alunge fumul. Se opri în uşă, simţind că-l cuprinde o slăbiciune şi, pentru prima oară în viaţa sa, îl trecură fiori de groaza.

— Drace! Odată şi odată tot pun eu mâna pe voi! – murmură el.

Ecoul vocii sale îi redete liniştea. Nu-i era îngăduit să se lase pradă slăbiciunii. Numai cât şi-o păstra calmul şi prezenţa de

spirit, putea spera să iasă, în cele din urmă, biruitor, din războiul

Descoperire atârnând printre stânci cadavrul slăpânului hotelului „Algarve". (Vezi pag. 25).

acesta pentru eliberarea surorii sale.

Încuie la iuţeală şi scotoci prin odaie. Abia după ce se încredinţa că nu era nici un străin, se ocupă de prietenul său. Acesta deschise în curând ochii şi-l privi întrebător.

— Ce s-a întâmplat, Sam? – întrebă Bill Gazon, îngrijat. Eşti rănit grav.

— Nu, nu? – îl asigură Negrul. Nici eu nu ştiu ce s-a întâmplat. Am impresia că m-am izbit cu capul de fereastră, dar mă prind că m-a pocnit cineva cu un baston, căci nici un mă apropiasem aşa tare de fereastră. Dar cine a fost, asta nu ştiu.

— Poate când te-ai întors, te-ai izbit de fereastră, dar nu te-ai lovit prea tare căci pielea e numai puţin jupuită.

— Găsit-ai pe derbedeul galben?

Bill Gazon făcu un gest negativ. Nu descoperise nici o urmă şi partea cea mai enigmatică în toată afacerea aceasta era că nimeni din han nu văzuse pe Japonez.

Deodată, îl năpădi o bănuială, care se-nteţea tot mai mult. Ea îi putea da dezlegarea. Japonezii erau ici şi nicăieri… în orice caz, nu şeful lor, baronul de Nagatsy, cu Thea şi prietena ei, rusoaica. Nu exista, deci, decât o singură soluţie: trebuia să se înapoieze cât mai curând în Albufeira.

— Ascultă, Sam: ne-napoiem în oraş. (Şi Bill Gazon îi exprimă bănuiala ce-i venise). Stai tu aici, până regulez eu toate cu şoferul.

Şi se repezi în şopronul ce servea ca garaj. Hodoroaga de maşină se afla acolo, iar pe o bancă o ţigară aprinsă.

— Ce imprudenţa să lase aici ţigara aprinsă! – mormăi el supărat, stingând-o.

Se duse apoi în cârciumă, dar nu găsi nici acolo, pe şofer. Nimeni nu-l văzuse în ultimele ceasuri. Orice căutare rămase zadarnică.

Sus, în odaia sa, întrebă:

— Sam, eşti măcar tu aici?

— Şi de ce adică n’aş fi? – se miră Negrul.

— Şoferul nostru a dispărut.

Se priviră unul pe altul şi râseră. Nu era însă un râs vesel, căci se simţeau înconjuraţi *şi* ameninţaţi de pericole nevăzute.

— Prostii, Sam! Dispariţia asta a şoferului e iarăşi o mârşăvie a duşmanilor noştri. Vor să ne împiedice să ne înapoiam la Albufeira. Să-l căutăm! Haide!

Bill Gazon angajă pe toţi locuitori satului, postă un lanţ de santinele în jurul şopronului unde se afla automobilul şi porni, cu ceilalţi, în căutarea şoferului dispărut.

După ce se căţărară un ceas pe stânci, auziră nişte ţipete de ajutor. Urmat de grupul de săteni, Bill Gazon se luă după ele şi găsi pe conducătorul maşinii într-o râpa. Era legat, dar nu păţise nimic.

Îl dezlegă la iuţeală.

— Cum ai ajuns aici şi cine te-a legat?

— Nu ştiu, răspunse omul uitându-se în jurul, ca şi cum ar fi putut altul să răspundă în locu-i. Tocmai îmi examinasem maşina şi fumam o ţigară când mi se închiseră ochii, fără să vreau. Ce s-a întâmplat după aia nu ştiu, iar când peste vreun sfert de ceas mă trezii, zăceam aici, singur şi legat. Fiindcă nu mă puteam dezlega, strigai ajutor.

— Nu te face de râs, omule! Cine ţi-a dat ţigara pe care o fumai? – stărui Bill Gazon.

— Nimeni. Mi-am cumpărat azi dimineaţă o cutie – zise şoferul, întinzându-i-o.

Erau ţigări de prin partea locului şi totuşi, numai printr-o ţigară va fi fost narcotizat. Japonezii introduseseră în cutie una îmbibată într-un narcotic şi, după, ce şoferul adormise, l-or fi legat şi târât aici.

Îngrijat, Bill Gazon zori oamenii să se întoarcă şi respiră uşurat, găsind încă în şopron automobilul. Paznicii îl asigurară că n-au văzut nici un străin.

Căută mucul de ţigară şi… nu-l găsi.

Râse, Japonezii nu putuseră trece cu maşina prin cercul de paznici, dar înlăturaseră mucul compromiţător. Santinelele se jurau că n-au văzut pe nimeni, aşa că nu le mai povesti ceea ce descoperise, căci nu l-ar fi crezut; cel mult şi-ar fi închipuit că e vreo vrăjitorie la mijloc.

În sfârşit, fură gata de plecare.

— Slavă Domnului că scăpăm din cuiburile astea de stânci! – se bucură Negrul.

După un ceas de drum, departe de orice locuinţe omeneşti, motorul se opri. Şoferul cercetă cauza şi n-o găsi.

— Trebuie să-şi fi vârât cineva coada aici – înjură el.

— Se poate – întări Bill Gazon.

Deşi era foarte obosit, îşi aminti că n-are timp de pierdut şi sări din maşină. Neputând ajuta cu nimic pe şofer, se coborî cu Sam, într-o vale, în căutarea unui loc potrivit unde să aştepte până omul va repune automobilul în funcţiune.

Deodată Negrul scoase un chiot de bucurie şi arată un bordei,

— Ne adăpostim acolo până sacaua va fi iar în stare să meargă.

Speranţa plăcută de a se odihni puţin dete aripi prietenilor. Ajunseră curând la bordei şi intrară. Nu era nimeni în unica încăpere. Ghiceai însă, după aspect, că doi oameni locuiesc acolo.

Primul lucru ce-l descoperi Bill Gazon fu un pachet cu magneziu, pe o masă necioplită şi imediat îi pieri oboseala.

— Măi Sam, ştii tu unde ne aflăm? În ascunzătoarea Japonezilor. Ascultă aici, dacă păcătoşii ăia galbeni vin aici, încă în timpul cât suntem noi, dai foc pachetului cu ţigara ta ! Nu-ţi vârî însă prea mult nasul! De asemenea loveşte-mă cu cotul, ca să pot închide ochii la timp. De rest văd eu.

Sam prinse să fumeze la ţigări. Când să aprindă a treia, uşa se deschise şi doi Japonezi intrară. Se opriră speriaţi, lângă uşă, căutând muţi la cei doi prieteni

— De sigur, domnilor, că nu v-aţi aşteptat la vizita asta – zise Bill Gazon, batjocoritor. Trebuie şi de data asta să mor? Zău aşa sunteţi tare îndemânateci la răpiri. Chiar şi şoferul nostru a constatat-o.

Japonezii nu răspunseră, ci se uitau furioşi la cei doi intruşi

— Lăsaţi revolverele în buzunar! – continuă Bill Gazon, care le urmărea fiece mişcare. Eu mă pricep mai bine ca voi să umblu cu ele. Stricaţi pereţii de pomană.

Sam socoti acum, momentul potrivit să intre în acţiune. Afară de aceasta ţigara îi era pe sfârşite. Tocmai se pregătea să atingă, cu piciorul, pe prietenul său şi, în acelaşi timp să apropie ţigara de pachet.

Închise, de precauţie ochii şi-şi dete capul pe spate. Din păcate, mâna sa îşi atinse mai repede ţelul decât piciorul pe Bill Gazon.

În clipa în care magneziul se aprinse, Bill Gazon fu nevoit să închid îi şi el ochii, tot aşa de orbit ca Japonezii. Se slobozirăîmpuşcături, care însă îşi greşiră, toate, ţinta. Când tânărul putu vedea iar, Japonezii dispăruseră din bordei,

— Eşti un măgar, Sam.

— Da, văd şi eu – răspunse Negrul, necăjit

Ce era să mai spuie Bill Gazon?

Numărul 40 al romanului de aventuri
CĂLĂTORIILE FANTASTICE ALE LUI BILL GAZON
care va apare în numărul viitor, poartă titlul:
CASA MISTERIOASĂ

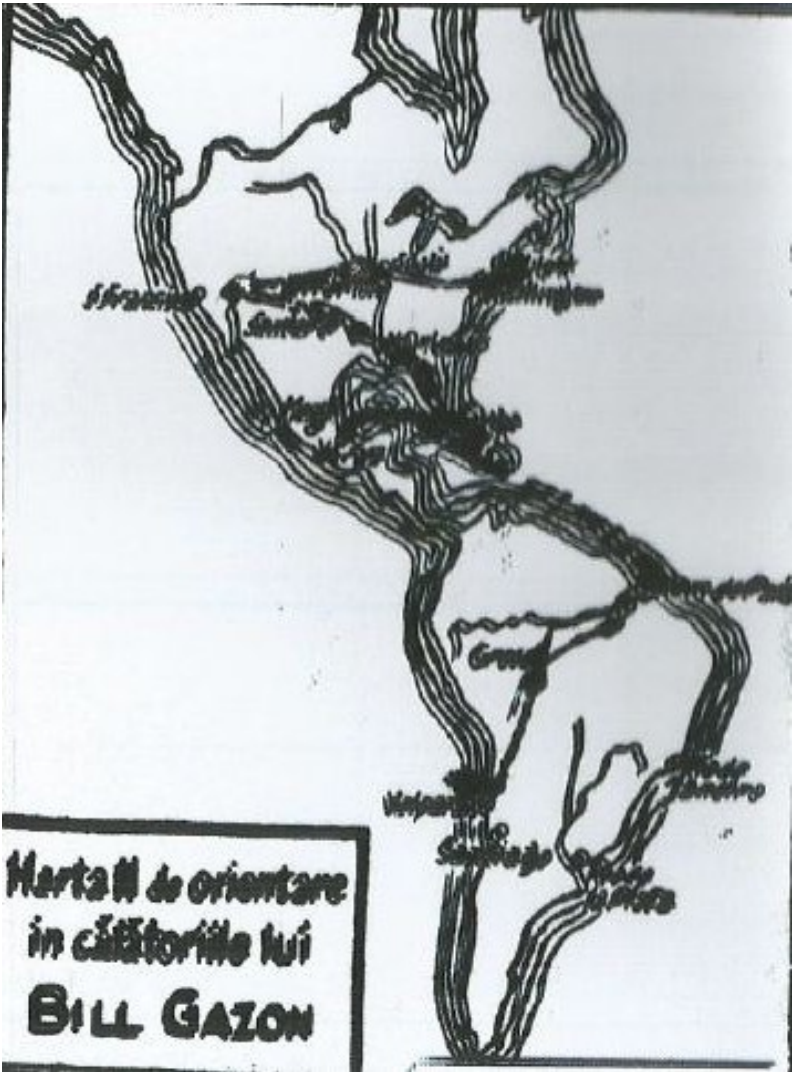
Harta lui de orientare
în călătoriile lui
BILL GAZON